

QUAN LA PEDRA S'AFIRMA

A Toni Vidal, fotògraf.

1

La novella gòtica, de cara al vent del nord
esguarda les onades des de les roques blanques
de Dover. T'hi transformes, quan mires des de prop
l'acció secular dels ulls, el temps i l'aigua.

El roig metàl·lic pugna per vèncer grocs i grisos
i els tuls de la donzella, que ets tu, hi deixen estries
de vori; les mans passen dels grumolls als encisos
del cos esvelt. Són valls? Són replecs? Si podies

saber-ho no caldria deixar sense resoldre
els secrets amagats abans de passar full.
Per la carena puja un bufó amb vestit ocre
que fa sonar la gaita mentre s'apropa a tu.

Vagament t'emmiralles a les seves ninetes
mentre us cau el manà blanquinós al damunt
i us foneu en un acte d'amor quan emergeixen
ccixins de tacte dòcil i cordes de llaüt

de les ones brogents. Sembla que es veuen rostres
de gegant treballats per aràcnids rampants
(perquè el bufó és un príncep i l'amor el transporta
a un orient de falla construït per l'atzar).

El llaüt sona sol i les notes degoten
damunt el glaç que es trenca i descobreix un món:

la música és a temps de fer-se plata fosa,
la donzella somriu i s'adorm el bufó,

no sense repassar amb les ungles de nacre
els indrets més recòndits d'aquell cos estimat,
i ara sents a la llengua un regust de pissarra
que t'exalta i et porta al punt més enlairat

d'un plaer inconegut. Sexe i estels. Penombra
suprema, regalims que les edats fixaren.
Tubs d'orgue entre la sorra. Joc de genolls i colzes.
Éssers marins que pengen del fil de les mirades.

(Favaritx)

Quan la pupilla et persegueix encara
del qui pregunta,
aquí tenim la claredat més fosca
i el blau més llarg i fondo.

Quan els alvèols de l'esponja atrapen
ecos d'edats llunyanes
i el més efímer també s'alça en la distància
damunt la permanència,
aquí s'eixampla tot; pissarra
i pols de segles.

Quan hi ha un relaxament del pòrtland
de la torre solitària i les franges
(blanques, blaves) consolen,
aquí ve la besada,
les calors amagades.

Quan a la roca i a la torba hi ha
signes d'éssers ignots
en una llengua síntesi,
aquí parlem sense ser-ne conscients.

Quan reposen els ulls malgrat el torb,
i el vent es justifica,
aquí hi ha una carícia
fonda i interminable.

3

Inventor
del color
que reviu
en les corbes.

Dins un solc
entrevist,
ebrietat
i claror.

Són cabells?
Són estries?
El temps
té mil cares.

Amb la set
de la pluja
es barregen
els ecos

que retornen
del fons
d'oceans
extingits.

Qui no té
continents
en racons
de la ment?

Qui no té
desconcert
a la punta
dels dits?

I la joia
del fred,
la llisor
i les figueres

de què Goethe
parlava
amb un últim
impuls

amorós,
diamant
es tornava
una llàgrima,

perquè arriba
aquell temps
en què el temps
ja no compta,

quan se sumen
els càlculs
fins a
l'inefable

i s'eleven
els cants
endurits
sobre el cel

i la reina
de Saba
ha escampat
milers d'ònixs,

perquè no
desertem
del seu món
de llegenda,

sobre el vèrtex
llucent
sacrificis
angèlics,

i la reina
i els àngels
units
per la sang,

que ha teixit
tantes hores
fecundes
i mòbils.

Entre l'aigua,
les fulles,
el vent
i la molsa,

proliferen
les veus
quan la pedra
s'afirma.